

5 jaar #Wij

verhalen uit onze praktijk

5 jaar #WUJ

Verhalen uit de praktijk

Redacteur: Maartje de Kruijf

Ontwerp: Poort6

Met bijdragen van collega's

© 2025

WELKOM

5 jaar #Wij

verhalen uit onze praktijk

#Wij: het volgende hoofdstuk

5 jaar geleden startten we met een nieuwe koers: #WIJ, de wil om te verbinden. #WIJ is intussen heel veel meer dan alleen de titel van ons koersdocument. Het staat ook symbool voor wie we bij Poort6 (willen) zijn. En voor de manier waarop we anderen tegemoet treden.

Volgend hoofdstuk

We staan nu aan de vooravond van 'het volgende hoofdstuk' van #WIJ. Daarbij is 1 ding zeker. We vervolgen vol overtuiging en passie de route die we met #WIJ zijn ingeslagen. Waarbij we wel goed om ons heen (blijven) kijken om nieuwe ontwikkelingen een plek te geven in ons doen en laten.

Terugblik op 5 jaar #WIJ

Voordat we verder reizen naar het volgende hoofdstuk van #WIJ, stonden we als organisatie stil bij wat we de

afgelopen jaren bereikten in, voor en met Gorinchem. Bij wat goed gelukt is en waar we trots op mogen zijn. En ook bij wat (nog) minder goed uit de verf is gekomen. We stonden stil om van daaruit weer gericht verder te kunnen gaan. De volgende stappen te zetten. Stevig gevoerd vanuit de alledaagse praktijk van onze collega's.

Verhalen uit de praktijk

Het ging ons hierbij niet om de cijfers: die staan al in onze jaarverslagen. We tekenden in deze verhalenbundel een »

aantal anekdotes van collega's op. Praktijkverhalen die tastbaar maken wat we bij Poort6 zoal bereikt hebben op de 6 inhoudelijke thema's uit onze koers van de afgelopen jaren. En hoe we dat voor elkaar kregen. Verhalen die betekenis geven aan #WIJ. En aan de onderliggende waarden.

Ons kompas voor de toekomst

De verhalen zijn mede richtinggevend geweest voor het vernieuwen van onze koers. Ons kompas voor de komen-

de jaren. Waarin we ons pad van verbinding met energie en vertrouwen vervolgen.

Zo geven we bij Poort6 samen betekenis aan #WIJ.

Marije Buursink

directeur-bestuurder Poort6

#Wij werken met hart en hoofd

Het eerste hoofdstuk van #WIJ gaat over onszelf. Over hoe wij de dingen doen, organiseren en aansturen.

Vanuit de overtuiging dat ons werk nu eenmaal mensenwerk is. Samen bereiken we meer voor Gorinchem als we aansluiten op de energie, passie en kennis van onze collega's. Als we ruimte geven aan elkaar om in iedere situatie het goede te doen. En iedereen het vertrouwen voelt om die ruimte te pakken. Oók als dat vraagt om zo nu en dan buiten de lijntjes te kleuren. Zolang hart en hoofd maar in balans zijn. En we daarover voortdurend het goede gesprek voeren met elkaar.

“En toen kocht Poort6 een hond...”

Het klinkt als een sprookje. Maar misschien wel het bekendste voorbeeld is het waargebeurde verhaal over de hond die we kochten. Dat levert vast opgetrokken wenkbrauwen op. Toch staan we nog altijd vierkant achter dit besluit.

Het zit zo. Die hond was van een bewoner. Een man met de nodige problemen, waarvoor hij niet in staat was goed voor de hond te zorgen en daar bovendien de middelen niet voor had. Zelf zag deze bewoner dat ook in, maar hij had niemand om voor de hond te zorgen. Met als gevolg een vervuilde woning en een stroom aan klachten uit de buurt. Natuurlijk pakten we iedere melding serieus op en schakelen we met ons zorgnetwerk. Maar het bleef na talloze pogingen dweilen met de kraan open. We zaten

met de handen in het haar. Totdat een collega het onconventionele idee opperde om de hond te kopen. En deze via het asiel aan een nieuw baasje te helpen. Een idee met hart voor de hond, de bewoner én de buurt. Iedereen was geholpen. Toch was het ook simpelweg een zakelijke afweging. Een hond kopen was goedkoper dan steeds wijkmedewerkers inzetten zonder reëel perspectief. Win-win dus. Er bleef 1 lastige kwestie over. Hoe verwerk je de aanschaf van een hond in de boeken? Uiteindelijk bleek ook dat niet ingewikkeld. Gewoon als een investering in leefbaarheid. Gaan we nu voortaan meer honden kopen bij Poort6? Nee, waarschijnlijk niet. Want deze ene situatie vroeg om deze ene oplossing.

Een balanceer-act tussen hart en hoofd

Werken met hart en hoofd is niet altijd gemakkelijk. Bijvoorbeeld als perspectieven tegenover elkaar komen te staan. Zo hoorden we 2 verhalen over 1 en dezelfde situatie.

Een heftige situatie, waarbij enkele collega's tijdens een eindcontrole van een woning ernstig (fysiek) werden bedreigd en werden opgesloten met als keiharde eis dat de eindafrekening op 0 euro werd gezet. In zo'n situatie is overleg onmogelijk. We kozen voor onze eigen veiligheid, zetten een handtekening onder de eindafrekening van 0 euro en maakten dat we wegwamen.

Maar wat doe je daarna?

Laat je de bewoner in kwestie ermee weggkomen of zet je stappen? Waar de ene collega tot op de dag van

vandaag van mening is dat deze situatie met de mantel der liefde is bedekt, meent een ander dat aangifte de boel alleen maar op scherp zou hebben gezet.

Wat is in zo'n situatie wijsheid?

Hoe zorg je voor comfort voor iedereen die vanuit Poort6 is betrokken? Vaker terugkijken naar dit soort casussen, zou helpen in onze doorontwikkeling. En misschien (maar daarover verschillen de meningen) moeten we soms ook net een beetje strikter zijn naar bewoners. En trouwens ook naar elkaar. Zoals laatst met de digitale veiligheidstrainingen. De animo verdween al snel na 1 of 2 keer. Dat was geen onwil. Maar als het niet verplicht is, wordt zo'n training voor onze collega's al gauw een sluitpost in hun drukke agenda's.

Over kracht & tegenkracht

Als er botsende perspectieven zijn, is het belangrijk deze op tafel te krijgen. Deze actief op te zoeken zelfs. Reden voor een gesprek met onze controller. Want hoe zit het eigenlijk met kracht en tegenkracht binnen Poort6? Het mooie is dat onze controller bij veel corporaties over de vloer komt. En dus kan vergelijken. In die persoonlijke benchmark doen we het als Poort6 best goed, als we hem beluisteren. Met een bestuurder die oprecht geïnteresseerd is in 'het andere geluid' en hiervoor actief ruimte maakt. En die ervan overtuigd is dat een confrontatie van invalshoeken vroeg in het proces uiteindelijk leidt tot een beter besluit voor iedereen.

1 voor allen, allen voor 1

Terug naar onze koers. We namen ons 5 jaar geleden voor om de samenwerking binnen Poort6 een impuls te geven.

We constateerden dat er vaak meerdere expertises en vaardigheden nodig zijn om tot écht goede oplossingen voor bewoners te komen. We hebben intussen behoorlijk wat stappen gezet. Bijvoorbeeld met de #WIJ(k)teams waarin nu alle disciplines op wijkniveau samenkomen. En toen we geconfronteerd werden met een data-lek, stroopten we allemaal de mouwen op. Zonder ook maar een beetje gemor of getwijfel. We acteerden samen als 1. Gelukkig liep het met een sisser af.

En toen was daar ineens corona...

De inkt van onze koers was nog nat, toen corona ons land binnen denderde. Tsja, die hadden we niet zien aankomen. Meteen een vuurdoop en praktijktoets voor #WIJ.

In no-time schakelden we over op samenwerken in Teams. Dat was slikken en doorbijten, maar samen kregen we het voor elkaar. Ook ontstonden er

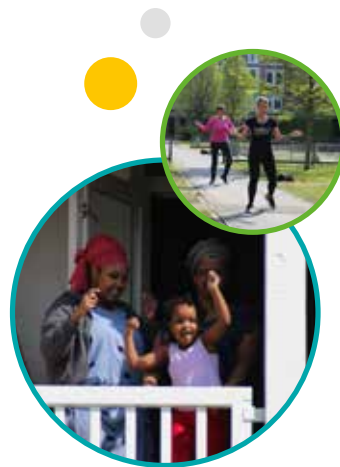
allerlei creatieve initiatieven en momenten ter vervanging van het informele en persoonlijke gesprek bij de koffiemachine. We wilden koste wat kost voorkómen dat we zouden terugvallen in alleen functionele digitale ontmoetingen. #WIJ gaat immers over verbinding. Natuurlijk gaat er digitaal altijd iets verloren, maar we bleven elkaar steeds vasthouden.

Extra spannend: juist toen stonden we in de startblokken om de overstap te maken naar een nieuw systeem voor onze basisprocessen. De digitale ruggengraat van ons werk. Een verandering met impact voor iedere collega. Hoe doe je dat digitaal? We hadden geen keus. En dus deden we het. In nauwe samenwerking met elkaar en met onze leverancier die ook van de gebaande paden moest afwijken.

Het was anders dan we voorzien hadden en verre van ideaal. Zo zie je bijvoorbeeld sneller olifantenpaadjes ontstaan als je op afstand werkt. Paadjes die we tot op de dag van vandaag tegenkomen en aanpakken. Daarbij helpt het enorm dat we op iedere afdeling kerngebruikers hebben.

Ging de overgang naar een nieuw systeem perfect? Nee. Ging het door? Ja. Met slechts een maand vertraging gingen we live. Een prestatie waar we nog altijd trots op zijn.

Gelukkig liggen de lockdowns alweer een tijdje achter ons. Thuiswerken heeft hierdoor een boost gekregen, maar altijd in een gezonde combinatie met elkaar ontmoeten en samenwerken op kantoor. Vergeleken met vroeger biedt ons kantoor nu meer plekken voor ontmoeting en verbinding. Hoewel het nooit ideaal zal worden in dit pand. We kijken niet voor niets naar alternatieven voor de toekomst.

Slimmer combineren

Wat écht nog beter kan is het nadenken over hoe we de inzet van verschillende teams slimmer kunnen verknopen. Dan zijn we bezig met de aansluiting van een gebouw op het warmtenet en hoor je ineens in de wandelgangen dat hetzelfde gebouw over 2 jaar op de nominatie staat voor het vervangen van rookmelders. Of, erger nog, voor het vervangen van de keuken. Doe dat dan in 1 keer: efficiënter én prettiger voor onze bewoners. Kortom, er valt nog het nodige te leren en te ontwikkelen.

Podium voor talent

Onszelf ontwikkelen doen we gelukkig graag bij Poort6. Daar is ook alle ruimte voor. Het aantal collega's dat de afgelopen jaren intern is doorgegroeid, is niet op 1 hand te tellen. En zelfs niet op 2. Van klantenservice medewerker naar projectconsulent, van stagiair naar doorstroommakelaar. We stimuleren verhuizingen dus niet alleen op de woningmarkt, maar zeker ook in onze eigen organisatie. Poort6 is een organisatie die oog heeft voor kracht en het benutten van talent. En kansen en mogelijkheden biedt aan mensen, zodat we kennis en ervaring binnenboord houden. Als je kijkt naar de krappe arbeidsmarkt van nu is het binden en boeien van medewerkers belangrijker dan ooit. In bepaalde vakgebieden, zoals finance, control en IT, is het echt lastig om kwalitatief goede mensen voor 'vast' te vinden. En voor de continuïteit en eigen kennisontwikkeling is dat wél belangrijk.

#Wij geven thuis

We willen dat bewoners ervaren dat wij bij ons doen en laten door hún ogen kijken. Dat is voor ons de betekenis van 'thuisgeven'. Het gaat over de waarde van persoonlijke contact met bewoners. Over het kennen van de bewoners en je inleven in de ander. Thuisgeven gaat daarmee ook over verschil maken als een situatie erom vraagt. En over het betrekken van bewoners bij de dingen die je doet. Dat was wat we 5 jaar terug voor ogen hadden.

Hommes in het verhuisproces

Een mooi praktijkvoorbeeld van thuisgeven gaat over ons vernieuwde verhuisproces.

We zagen de tevredenheid van zowel vertrekkende als nieuwe bewoners dalen. We gingen erover in gesprek met een aantal (ex-)bewoners die dit kortgeleden hadden meegemaakt. En we vroegen ook onze aannemer aan te

schuiven. Die is immers een belangrijke speler in het verhuisproces.

Wat bleek? De nieuwe en vertrekkende bewoner hadden meer dan eens onderling gedoe over het overnemen van bijvoorbeeld vloeren, gordijnen of apparaten. Reden voor ons om het proces op te knippen. De zogenaamde 'klantreis' van

de vertrekkende bewoner is nu eenmaal een andere dan die van de nieuwe bewoner. En laten we wel wezen, waar een verhuizing voor ons alledaagse business is, gaat het voor onze bewoners over een belangrijke verandering in hun leven. Zaak dus om hiernaar te handelen.

De vertrekkende bewoner doet voortaan zaken met onze woonmakelaar die daarvoor een 'overnamepotje' ter beschikking heeft. Vervolgens bieden we de woning aan met alles erop en eraan. En zonder dat er extra kosten aan verbonden zijn voor de nieuwe bewoner. Je ziet in de advertentie meteen wat je krijgt. En ja, het kan dan zo zijn dat bij toekomstige vervanging van jouw keuken er net een wat minder uitgebreide versie voor terugkomt. In de bijlage bij het huurcontract vermelden we heel precies wat de extra's zijn, zodat daar later geen misverstanden over kunnen bestaan.

In het begin vonden de woonmakelaars het best spannend om te onderhandelen, maar inmiddels maken ze er ook een sport van. Soms blijkt een vloer toch slechter dan gedacht, dan vervangen we die alsnog. Tot nu toe zijn onze ervaringen positief en zien we de leegstand niet of nauwelijks oplopen door de nieuwe werkwijze. Want die rekensom hebben we natuurlijk wel gemaakt. En de (ex-)bewoner? Die is er blij mee.

Eerst 'de klant repareren', dan de klacht

Ook onze werkwijze bij reparaties en onderhoudsklachten namen we onder de loep. Iedere bewoner heeft er zo nu en dan mee te maken als er iets kapot is in of aan de woning.

Verreweg de meeste klant-contacten hebben linksom of rechtsom hiermee te maken. Een belangrijk proces dus voor een tevreden bewoner. Het grootste verschil met eerder is dat onze (nieuwe) aannemer tegenwoordig zelf verantwoordelijk is voor het vervolgcontact met de bewoner, nadat er een reparatie is uitgevoerd. En dus ook zelf de hete adem in zijn nek voelt als er iets niet goed is verlopen. Dat werkt. Waarbij we wel via onze tevredenheidsmetingen nauwlettend de vinger aan de pols blijven houden. Toch hebben we zeker nog te

winnen als er iets speelt in een woning. Zo hadden we laatst een bewoner met een lekkage in de badkamer. Het water spoot alle kanten op. Met als gevolg een ondergelopen hal en laminaat dat de container in kon. Wij duiken dan al gauw de techniek in om de oorzaak van de lekkage te achterhalen en op basis daarvan te kijken wat we gaan doen en vergoeden. Wat we vergeten is om even te bellen met de bewoner. Die bleek uiteindelijk niet zoveel bijzondere wensen te hebben. Hij vroeg een bedrag van 75 euro om zelf nieuw laminaat te leggen. Wat we hiervan leren? Eerst 'de klant repareren' en dan pas de klacht.

Meer grip op stookkosten

Ons bestaansrecht gaat over betaalbaar wonen. We zijn dan ook scherp op de woonlasten van onze bewoners. We maakten ons grote zorgen toen de energieprijzen ineens de lucht in schoten. En daarmee ook de service- en stookkosten.

We zagen dat veel bewoners hun maandbedrag verlaagden en het probleem voor zich uit schoven tot het moment van de eindafrekening. Ook trokken bewoners zelf bij ons aan de bel met de vraag hoe ze beter konden sturen op hun stookkosten. Als je woning is aangesloten op blokverwarming, heb je namelijk geen inzicht in je eigen stookgedrag. Hoe kun je dan grip houden? Thuisgeven betekent ook dat we in een situatie als deze vanuit onze rol en verantwoordelijkheid proactief zijn. Meedenken en kijken wat wél kan. Om persoonlijk leed te voorkómen. We gingen samen rond de tafel. Wijkteams,

incasso, financiën en later ook vastgoed. Het leidde tot een palet aan maatregelen. Als we woningen aansluiten op het warmtenet onderzoeken we tegenwoordig of bewoners een eigen ketel kunnen krijgen. Zodat ze zelf grip hebben en houden. Ook zijn we gestart met de Homii-app. Waardoor bewoners het hele jaar door inzicht hebben in hun stookkosten. En we organiseerden bijeenkomsten om uit te leggen hoe we inkopen en hoe de eindafrekening is opgebouwd. Want dat bleek nog best complex. Ook kwamen we erachter dat er nog wat te winnen is in het anders instellen van installaties. Daar doen we nu onderzoek naar. Liever hadden we dit veel eerder in beeld gehad. Je merkt dat we in situaties als deze toch nog te smal denken en vooral gaan 'uitleggen'. Zonder eerst goed in beeld te brengen aan welke knoppen we (zelf) kunnen draaien. Een leerpunt voor de toekomst.

Zoveel mensen, zoveel verhalen

Thuisgeven gaat ook over de bijzondere band die je soms opbouwt met bewoners. Met mensen bij wie niet altijd alles in het leven heeft meegezeten.

Mensen met een verhaal. En waar wij als Poort6 ook niet zomaar zijn binnengekomen. Dat kost tijd en geduld. Waarbij de kunst is om niet

teveel en niet te snel te willen, oprechte interesse te tonen en vooral ook niet te oordelen. Een collega vertelt hoe in 1 week 3 van deze bijzondere mensen overleden en hoezeer ze daardoor geraakt is. Zo was daar meneer H., een boom van een man van 80+. Kritisch, achterdochtig, vervuild en een fervent verzamelaar. Behalve ons liet hij

nauwelijks nog iemand binnen. En om eerlijk te zijn zat niemand er ook op te wachten om bij hem naar binnen te gaan vanwege de stank. Hij had wel wat familie, maar het contact was in de loop der jaren verloren gegaan. Eigenlijk had hij helemaal niemand meer. Meneer schaamde zich dat hij zijn leven niet op orde had. Wat hij verbloemde met een grote mond. Toen het ons eindelijk lukte om wat hulp voor hem te regelen, was het na 1 bezoek weer gedaan. Hij joeg iedereen om zich heen weg. Pure onmacht. Maar onze collega hield vol, tot aan de week van zijn overlijden. Met als beloning steeds die stralende lach op zijn gezicht.

In diezelfde week overleed ook meneer A. met een eigen, maar toch ook vergelijkbaar verhaal. En als klap op de vuurpijl was er ook nog het echtpaar K., 97 en 100 jaar oud. Te goed voor een zorgindicatie, te slecht voor een zelfstandige woning nu mevrouw zo ziek was. Een echtpaar zonder kinderen, maar verknocht aan elkaar. Eindelijk hadden we toch die indicatie voor elkaar gekregen en verhuisden ze naar een plek met passende zorg, om daar te genieten van hun oude dag. Het heeft helaas niet lang mogen duren. 3 weken later is mevrouw overleden.

Gewoon een goede dienst- verlening

Thuisgeven is in de eerste plaats een verplaatsingsoefening. Als je door de ogen van de ander kijkt naar jezelf, ligt een oplossing of antwoord al snel voor het oprapen. En natuurlijk zijn er nog de basisprincipes voor een goede dienstverlening. Zoals duidelijk zijn over wat er kan en ook over wat niet kan, afspraken nakomen en helder en begrijpelijk communiceren. Met een scherp oog voor degenen die minder geletterd zijn dan wij. Dat doen we echt beter dan 5 jaar terug. En ook dat was vooral een kwestie van ons verplaatsen in de ander.

#Wij bouwen samen aan krachtige wijken

We constateerden 5 jaar geleden dat het draagvlak in een aantal buurten tanende was. En dat dit gepaard ging met een toename van allerlei problematiek. Deels een logisch gevolg van landelijk beleid, aangezien steeds minder mensen in een beschermde woonomgeving verblijven. Voor ons was het een reden om in de koers op te schrijven dat we onszelf meer gingen organiseren op de schaal van de wijk. Om daar de verbandingen te leggen die nodig zijn. Ook namen we ons voor om binnen onze rol en mogelijkheden meer te sturen op balans tussen 'vragen' en 'dragen', tussen hulp nodig hebben en iets voor een ander doen. Met als stip op de horizon een spreiding van sociale huur over de gehele stad.

Korte lijntjes in #WIJ(k)teams

We werken intussen alweer een behoorlijk tijd in 3 #WIJ(k)teams. Daarin zijn alle belangrijke disciplines vertegenwoordigd.

Het zorgt voor korte lijntjes. Binnen Poort6, maar ook in de verbinding met wijkbewoners en andere spelers in de wijk. Zoals de wijkagent of de opbouwwerker. Mensen kennen ons, en andersom. Ook simpelweg doordat we vaker dan voorheen met dezelfde gezichten in de wijk te vinden zijn. Zo kunnen we op tijd schakelen als er bijzonderheden zijn. En problemen aanpakken voordat ze escaleren. Als dat nodig is maken we het #WIJ(k)team net een beetje groter.

Door op gezette tijden gericht expertise vanuit Poort6 in te vliegen in de wijk. Zo gaan bijvoorbeeld collega's van het team Bedrijfsadministratie tegenwoordig mee de wijk in om aan de bewonerscommissies een toelichting te geven op de service- en stookkosten.

Bovendien wordt het door onze gebiedsgerichte manier van organiseren vanzelfsprekender om bewoners te laten meedenken over de toekomst van hun wijk. En om bestaande wijkinitiatieven waar nodig een zetje te geven. Aan te sluiten bij wat er al is dus. Alhoewel er in de samenwerking met onze partners nog wel wat te winnen valt. Samen in hetzelfde tempo dezelfde kant op bewegen lukt nog lang niet altijd goed genoeg. De praktijk is weerbarstig, zo blijkt. En de keten is zo sterk als de zwakste schakel.

Stad en wijken in balans

De veerkracht in wijken en buurten is voor ons een belangrijk uitgangspunt geworden in de keuzes die we maken. Zo herijkten we enkele jaren geleden ons (streef) huurbeleid. Dit deden we door heel precies na te gaan op welke plekken in wijken, straten en gebouwen het wenselijk is om een beetje bij te sturen als het gaat om wie er wonen en met elkaar samenleven. Via het huurbeleid kunnen we de nieuwe instroom beïnvloeden. Zonder trouwens de illusie te hebben dat dingen daardoor morgen anders gaan. Want zo vaak verhuizen mensen nu ook weer niet. Je bent afhankelijk van de woningen die leegkomen. Een ander mooi voorbeeld is de keuze die we in Hoog Dalem maakten om appartementen te bouwen. Daarmee dragen we bij aan een betere spreiding van sociale huur binnen Gorinchem. Met meer balans tussen West en Oost. De onrendabele top voor deze woningen was hoger dan we gewend zijn. Het was onze bewuste afweging er toch voor te gaan. We zien deze voorbeelden vooral als een investering in de veerkracht van Gorinchem op langere termijn. Door nu bewust te kiezen voor spreiding en balans, voorkomen we dat buurten uit evenwicht raken en vergroten we de kans dat mensen zich thuis blijven voelen.

Onbekend maakt onbemind

Het is een bekend gezegde: onbekend maakt onbemind. En andersom. We zien in onze wijken dat het ook echt zo werkt.

Als mensen elkaar kennen, gaat het met elkaar samenleven een stuk soepeler. En dus vinden we het bij Poort6 belangrijk om ontmoeting en verbinding tussen bewoners

te bevorderen. Dat doen we aan de ene kant door allerlei sociale initiatieven van en voor bewoners te omarmen en waar nodig te ondersteunen.

Maar zeker ook onze fysieke ingrepen kunnen bijdragen aan ontmoeting en gemeenschapsvorming. Neem bijvoorbeeld de Van Zomerendaan. Toch wel ons paradeplekje

op dit onderwerp. Er stonden op deze plek eengezinswoningen die aan hun einde waren en dus rijp voor sloop. Op dezelfde plek bouwden we 76 eengezinswoningen terug. 32 van deze woningen kregen een gemeenschappelijke binnentuin in plaats van elk een eigen tuintje met een schutting eromheen. Een deeltuin die de bewoners ook samen onderhouden en samen hebben ingericht. Met uitzondering van een privéterras is alle buitenruimte gedeeld. Met ook de schuurtjes geclusterd in de tuin. Het kwam wat moeizaam op gang, maar inmiddels is de tuin een levendige ontmoetingsplek geworden waar bewoners samen voor zorgen.

Zelfs de straten zijn van richting en naam veranderd om dit project mogelijk te maken. Niet meer van links naar rechts, maar van boven naar beneden. Met als grappige kleine anekdote dat 1 bewoner graag het oorspronkelijke adres wilde behouden, zodat hij het geld

niet hoefde te delen als de Postcodekanjer zou vallen op dit adres.

Een eigen ombudsman

Toch is het project aan de Van Zomerendaal zeker niet alleen een fysiek project. Niet iedereen wil en kan bijvoorbeeld op deze manier met elkaar samenleven. Dat vraagt dus om aan de voorkant anders toe te wijzen dan we gewend zijn. Waarbij behalve de gebruikelijke criteria ook motivatie een rol speelt. In een schaarse woningmarkt riep dit, ook in onze eigen organisatie, de nodige discussie op. Los nog van het feit, dat het ontregelend werkt. Maar we gingen het wel aan en kregen alle ruimte om te leren en te ervaren. In 1 van de woningen hebben we uiteindelijk een echtpaar 'niet passend' gehuisvest, zoals dat dan heet. Deze mensen konden vanwege hun inkomen niet kopen en eigenlijk ook niet een woning als deze huren. Maar ze waren om allerlei redenen wel naarstig op zoek naar een andere woning. En waren zeer genegen om een actieve en betrokken rol te vervullen in de gemeenschap. Voor ons een belangrijke reden om toch overstap te gaan. We zien dat de man nu een soort ombudsman is geworden voor de bewoners en problemen kanaliseert. Sterker nog, de man in kwestie is toegetreden tot onze bewonersorganisatie HP6. Hoe mooi is dat?

"Zo bouwen we bij Poort6 mee aan sterke wijken"

#Wij bieden een goed en betaalbaar thuis

Het was een aantal jaren geleden even schakelen. Van een krimpscenario voor Gorinchem naar groei. Ook zagen we de wachttijden voor woningzoekenden oplopen. Kortom, er moest bijgebouwd worden.

En wel zodanig dat betaalbaar wonen voor alle doelgroepen mogelijk zou zijn. Dan was er ook nog de mismatch tussen vraag en aanbod. Bewoners die in een te grote, te kleine, te dure of te goedkope woning woonden. Of in een woning die niet geschikt was voor de zorg die ze nodig hadden. Hoe zorg je dat de optelsom van al je woningen blijft aansluiten bij de vraag? En ook: hoe zorg je dat de puzzel klopt met het niveau van individuele bewoners? En dat je waar nodig verhuistrentjes op gang brengt?

Verhuizen of toch niet?

Om maar eens bij dat laatste te beginnen. Om iets te laten groeien moet je het aandacht geven. Daarom werken we nu met een doorstroommakelaar.

Iemand die (vooral) ouderen met een verhuishwens ondersteunt en net dat ene duwtje geeft om de stap naar een andere woning daadwerkelijk

te zetten. We schreeuwen het (nog) niet van de daken dat we hierop inzetten. Eerst maar eens in de praktijk ontdekken wat wel en niet werkt.

Wat we vooral zien is dat er steeds iets anders nodig is. Neem bijvoorbeeld dat oudere echtpaar dat in een portiekwoning zonder lift woonde en bijna de trap niet

meer op kwam. Deze mensen waren zich niet bewust dat ze al zó lang waren ingeschreven in het woningzoekendensysteem, dat ze bij wijze van spreken morgen al een geschiktere woning konden betrekken. Door ze even wegwijst te maken waren ze enorm geholpen en snel daarna verhuisd.

Ook valt op dat veel mensen niet beseffen dat de huurtoeslag meegroeit met de hoogte van de huur. Een immense financiële drempel blijkt dan hooguit nog een kleine oneffenheid. Daar waar de hobbel toch groot blijkt te zijn komen we mensen zo mogelijk tegemoet, bijvoorbeeld door de dubbele huur bij verhuizing niet voor de volle 100% door te reke-

nen. We zien daarnaast dat het regelen van praktische hulp bij een verhuizing in veel gevallen helpt. Mensen zien er tegenop en niet iedereen kan een beroep doen op het eigen netwerk.

Kortom: iedere situatie vraagt iets anders. Het is een kwestie van precies zijn, van maatwerk. Dat maatwerk leveren we dus ook. De doorstroommakelaar heeft een budget dat zij hiervoor kan inzetten, zolang het maar uitlegbaar is. En zo nu en dan halen we bij Poort6 samen het net op om te zien wat onze inzet oplevert en wat we leren van de situaties die zich hebben voorgedaan. Zodat we in de toekomst successen kunnen opschalen.

Voor iedereen een betaalbare woning

Een passende woning gaat heel nadrukkelijk ook over een betaalbare woning. Via ons huurbeleid zorgen we ervoor dat we voor al onze doelgroepen betaalbare woningen in de portefeuille hebben. Dat doen we door onze woningen zorgvuldig te verdelen over de verschillende huurprijscategorieën die we onderscheiden. En wel zodanig dat de verdeling zo goed mogelijk in de pas loopt met de inkomensverdeling van woningzoekenden. Daarbij letten we erop dat er ook relatief laag geprijsde woningen met een hoge woonkwaliteit zijn. We bieden bijvoorbeeld nieuwbouwwoningen aan in alle huurcategorieën. Zo zorgen we ervoor dat ook nieuwbouwwoningen voor iedereen toegankelijk zijn. Daar zijn we trots op. Sowieso bieden we kwalitatief goede woningen aan tegen scherpe prijzen.

Bel Poort6 voor een betalingsregeling

Het betekent niet dat we de ogen sluiten voor het feit dat veel van onze bewoners in financieel zwaar weer zitten. En regelmatig niet goed weten of en hoe ze met hun geld het einde van de maand kunnen halen.

Uitgangspunt voor ons incassobeleid is dan ook dat mensen niet expres hun huur niet

of te laat betalen. We denken mee en bieden maatwerk en betalingsregelingen waar dat nodig is. Maar we zitten er wel bovenop. We laten situaties niet uit de hand lopen. In de eerste plaats in het belang van de bewoner zelf. Het is en blijft trouwens wel opletten dat onze sociale incassobenadering geen nieuwe Klarna wordt. Zo »

hadden we laatst een mevrouw die een betalingsregeling wilde afsluiten, maar daarbij net iets te vrolijk klonk. Wat bleek? Ze wilde een nieuwe auto kopen en had daarvoor nú geld nodig. Ze dacht dat het een service van onze kant was om in dergelijke situaties een oplossing te bieden. Er valt dus nog te winnen aan scherpste en duidelijkheid. Voor bepaalde groepen mogen we wat strenger zijn. We moeten voorkomen dat mensen een loopje met ons nemen.

Maar goed, meestal is er echt wel iets aan de hand. We zien de schuldenproblematiek ook toenemen en bovendien schrijnender worden. Waarbij we tegelijk constateren dat

er bij bewoners minder snel paniek is bij betalingsachterstanden dan in het verleden. Mensen denken al gauw dat het wel goed komt ondanks 3 maanden huurachterstand. We zien dat bijvoorbeeld veel bij jongeren.

Sowieso neemt de financiële problematiek onder jongeren enorm toe, nogal eens ingegeven door een verslaving. De lange wachttijden voor hulp en zorg helpen hierbij niet mee. Wat ook opvalt is dat mensen lang niet altijd meer een spaarpotje aanleggen. Dan hoeft er werkelijk niks te gebeuren om in de schulden te geraken. Deze problematiek gaat ook de komende jaren veel van ons vragen. Zoveel is duidelijk.

1 + 1 = 2

Soms dient zich ineens een nieuwe doelgroep bij ons aan. Zoals met het uitbreken van de oorlog in Oekraïne. De locaties voor noodopvang zaten overvol in ons land. Het Rijk deed een beroep op de gemeenten om iedereen onderdak te brengen. Zo ook in Gorinchem. Nu kwamen toevallig net in die periode een aantal woningen leeg in de Haarwijk, omdat deze vervangen zouden worden door nieuwbouw. Daarmee was de puzzel snel gelegd: 1 + 1 = 2. We huisvestten zo'n 80 mensen in ongeveer 20 woningen. En wat een saamhorigheid. Uit alle hoeken en gaten toerden collega's, ondernemers en partnerorganisaties meubels en andere spullen tevoorschijn. Zodat we mensen niet alleen onderdak, maar ook een thuis konden bieden. Dat is nu echt een schoolvoorbeeld van #WIJ.

Van beheren naar **ontwikkelen**

Waar we het nog niet echt over gehad hebben, is onze nieuwbouwopgave. We maakten de afgelopen jaren de stap van een beheerorganisatie naar een ontwikkelorganisatie. Een andere tak van sport. Die ook iets anders vraagt in onze rol als opdrachtgever. Zonder trouwens het beheer uit het oog te verliezen. We willen geen woningen bouwen die later tot allerlei verrassingen leiden in het onderhoud. We leverden woningen op in de Van Zomerendaal en Elzenheuvel.

En maakten plannen voor Haarwijk-Oost en Gildewijk. Waarbij we steeds een beetje slimmer worden door de ervaringen die we onderweg opdoen. Zo denken we in de Gildewijk nu nog beter en preciezer na over de huurprijzen. Zodat we de balans in de wijk versterken. En weten we ook steeds beter hoe de herten lopen bij de gemeente en bij marktpartijen. Over herten gesproken. We hebben bij nieuwbouw ook rekening te houden met flora en fauna. Zodat niet alleen bewoners een nieuw onderkomen vinden, maar ook de vleermuizen en vogels in de wijk.

Aantallen realiseren

We voegen nu voornamelijk woningen toe op onze eigen locaties. Waar dat passend en mogelijk is, kiezen we ervoor om meer woningen terug te bouwen dan er in het verleden stonden. Zodat we netto groeien. Maar op deze manier gaat het lang niet snel genoeg. En de mogelijkheden op andere plekken zijn beperkt, terwijl de afhankelijkheden (van bijvoorbeeld gemeente en ontwikkelaars) groot zijn. Daar ligt dus een belangrijke opgave voor de komende jaren. Via de prestatieafspraken met de gemeente hebben we het pad alvast wat geplaveid. Want die woningen moeten er wel komen.

#Wij verbinden wonen met zorg

We hebben er 5 jaar geleden heel bewust voor gekozen om van wonen en zorg een eigen inhoudelijke lijn te maken in onze koers. Wetende dat de vergrijzing ook in Gorinchem toeslaat, dat de verzorgingshuizen van vroeger niet meer bestaan en dat je tegenwoordig ook niet meer zomaar in een instelling terecht kan als je zorg nodig hebt. Dat betekent iets voor onze woningen, voor de draagkracht van buurten en *dús* ook voor het samenleven tussen mensen. Waar staan we 5 jaar later?

Bemiddeling en maatwerk voor meer levensvreugde

Om te beginnen kennen we talloze mooie voorbeelden waarbij we bewoners met een (soms acute) zorgvraag snel en goed bemiddeld hebben. Zoals mevrouw X. die met haar man op de 10e verdieping woonde, terwijl de lift niet verder ging dan de 9e. Dat ging lang goed, maar toen mevrouw serieus ziek werd en afhankelijk werd lukte dat niet meer. Door snel te schakelen, zowel binnen Poort6 als in ons partnernetwerk, was de medische urgentie vlot geregeld en hadden we binnen de kortste keren een passende woning gevonden. Het levensgeluk van mevrouw X. ging met sprongen vooruit en ze was enorm opgelucht.

Daar doe je het voor als corporatie. Of dat ene stel, dat vanuit een koophuis heel graag naar een seniorenwoning wilde verhuizen. Mevrouw was terminaal en het ging thuis écht niet langer meer. We hebben dit echtpaar van A tot Z begeleid naar een andere woning, waar mevrouw uiteindelijk thuis in alle rust kon sterven: te midden van haar dierbaren.

Over de botsende leefwereld en systeemwereld

Zo zijn er nog veel meer anekdotes die tastbaar maken wat wonen met zorg in de alledaagse praktijk betekent. En hoe je wonen en zorg op een goede manier samenbrengt.

Helaas lukt het ons niet altijd. Zoals die ene keer, toen in 1 van onze gebouwen een ruime seniorenwoning op de begane grond vrijkwam. We zagen het al helemaal zitten. Op de 3e verdieping woonde een mevrouw die gebonden was aan een rolstoel. Het gebouw had gelukkig een lift. Alleen, zo'n lift is af en toe kapot en op dat moment kun je geen kant op als je in een rolstoel zit. Mevrouw voelde zich daardoor opgesloten en onveilig. Het raakte haar kwaliteit van leven. De vrijkomende woning op de begane grond zou vrij eenvoudig rolstoeltoegankelijk te maken zijn. En voor de woning op

de 3e verdieping waren ook genoeg gegadigden. Appeltje eitje, dachten we. Zo simpel bleek het niet te zijn toen de Wmo-aanvraag bij de gemeente volgde. Er was namelijk geen juridische basis om deze woning rolstoeltoegankelijk te maken. Mevrouw voelde zich weliswaar onveilig, maar feitelijk woonde ze al passend, zei de gemeente. En dús ging het feest niet door. We hebben nog gekeken of we zelf iets konden doen, bijvoorbeeld door creatief om te gaan met onze afschrijftermijnen. Maar we kregen het niet voor elkaar. We kregen de leefwereld en de systeemwereld niet in dezelfde groef. Hebben we misschien te lang doorge-modderd en dit moeten escaleren? Deze vraag stelden we onszelf pas achteraf en bood in deze situatie geen soelaas. Het is wel een punt van aandacht voor de toekomst.

Betekenis geven aan seniorenlabels

Ook op beleidsniveau besteedden we de laatste jaren veel aandacht aan alles wat met wonen en zorg te maken heeft. Zo stonden we bijvoorbeeld voor de opgave om het aantal voor senioren gelabelde woningen terug te brengen van 1.500 naar ca. 900 woningen.

Ten eerste om daarmee de

slaagkansen tussen verschillende doelgroepen beter in balans te brengen. De kansen van senioren waren namelijk veel groter dan van andere doelgroepen. We deden het daarnaast om beter te kunnen mixen tussen 'vragen en dragen' en daarmee de zorg voor elkaar een impuls te geven. We baseerden onze uiteindelijke keuzes op de

ligging van woningen, op de huurprijsklasse en ook op het woningtype.

Tot zover het 'simpele' deel.

We wilden met deze exercitie namelijk ook de 900 labels die overbleven meer betekenis en lading geven voor senioren. Dat deden we samen met bewoners. Immers: zij weten het beste welke zaken in en om de woning ze meer en minder belangrijk vinden. Zo gezegd, zo gedaan. We spraken in een tijdsbestek van een half jaar enkele honderden bewoners tijdens in totaal 15 bijeenkomsten. Die gingen met hen in gesprek over wonen, ontmoeten, zorg en ondersteuning. Over wat mensen willen, wat ze zelf kunnen en wat ze van ons of anderen nodig hebben. Waarbij we trouwens wel aan de voorkant duidelijk waren dat we niet álles konden oplossen. Voor je het weet wék je namelijk verwachtingen die je niet kunt waarmaken en

creëer je teleurstellingen voor de bewoner en jezelf.

Wat ons is bijgebleven uit deze gesprekken is onder meer dat de vraagverlegenheden onder ouderen groot is. Mensen gaan bij wijze van spreken nog liever op de grond zitten om een pan achter uit een kastje te halen dan dat ze hulp vragen. En het is al helemaal niet zo, dat mensen vragen om de spreekwoordelijke 'gouden kranen'. We stelden ook vast dat de meeste bewoners ons initiatief enorm waardeerden. En dat ze graag vertelden aan ons en elkaar wat ze zoal meemaakten. We werden hierdoor opnieuw bevestigd in onze overtuiging dat persoonlijk contact en ontmoeting ontzettend belangrijk zijn voor het welbevinden van mensen. Juist als het gaat om de opgave wonen en zorg.

Samen kijken door dezelfde bril

De bijeenkomsten leverden een scala aan wensen op. Best vaak ging het om relatief kleine dingen, die we meteen konden inwilligen. Denk aan het plaatsen van een mededelingenbord. Ook (brand)veiligheid bleek voor bewoners een serieus thema te zijn. We hebben alle opmerkingen en wensen opgenomen in een simpele Excelsheet, die we nu stapje voor stapje in uitvoering brengen. Soms kunnen we dat zelf, soms hebben we daar anderen bij nodig. Denk aan brandweer en politie wat betreft veiligheidsissues, aan de gemeente voor zaken die spelen in de openbare ruimte en natuurlijk aan zorg en welzijn. Daarbij loop je soms ook tegen regeltjes en systemen aan. Een stoeptegels mag bijvoorbeeld 'officieel' een klein beetje scheef liggen, maar in een omgeving waar veel ouderen wonen is dat toch écht een ander verhaal met alle risico's van dien. Dat soort zaken zijn soms nog lastig in de onderlinge samenwerking. En in de confrontatie tussen leefwereld en systeemwereld.

De waarde van ontmoeting

We noemden het eerder al: de waarde van ontmoeting. We realiseerden de afgelopen jaren samen met bewoners diverse recreatieruimtes in en om onze gebouwen.

Plekken die intussen een levendige ontmoetingsplek zijn geworden voor en met bewoners. En vaak ook beheard worden door mensen zelf. Waarbij het opvalt dat de oplossing in het ene gebouw niet per se dé oplossing is op een andere plek. En dat het oversteken van een straat soms net een brug te ver kan zijn.

Tot slot is het mooi om te zien dat in onze gebouwen ook talloze ontmoetingen plaatsvinden zonder dat wij er ook maar enige bemoeienis mee hebben. Het meer zichtbaar maken van zulke initiatieven, zoals een koffie-uurtje, kan dan al van onschatbare waarde zijn.

Dat is hoe wij tot nu toe de werelden van wonen en zorg verbinden. Van daaruit bouwen we verder, want de opgave is groot.

#Wij werken natuurlijk aan een duurzaam thuis

Wonen gaat niet alleen over de bewoner van vandaag, maar ook over de zorg voor volgende generaties. Duurzaamheid is dan ook niet voor niets een belangrijk onderwerp in onze koers. Overigens gaat duurzaamheid voor ons niet alleen over de toekomst, maar ook over het zoeken naar balans en verbinding met het hier en nu. Want van alleen grote idealen worden bewoners niet warm en we hebben elkaar wel nodig voor een optimaal resultaat.

Duurzaamheid gaat daarmee heel nadrukkelijk óók over woonkwaliteit en betaalbaarheid. Vanuit die brede invalshoek wilden en willen we steeds de juiste dingen doen.

Samen voor hetzelfde doel

En dat is eigenlijk best goed gelukt, constateren we 5 jaar later. Zo zijn in de Gildenwijk al behoorlijk wat woningen aangesloten op het warmtenet. En wel zodanig dat bewoners er financieel niet op achteruit gaan.

In geen enkel opzicht. Denk bijvoorbeeld aan de overstap naar andere kookplaten en dus ook andere pannen. Dat kan enorm in de papieren lopen. Zeker voor onze bewoners, die minder dan gemiddeld te besteden hebben. Daar oog voor hebben is belangrijk om bewoners mee te laten doen.

Het begon allemaal met de Alexanderflat en nog wat woningen daaromheen. De Munter- en Tichelaarflat en de Frisoflat volgden al snel daarna. En intussen zijn we druk

met het aansluiten van maar liefst 232 woningen in Kremlin 2. We zijn supertrots op wat we al bereikt hebben.

En vooral op hoe we dit samen hebben gedaan. In verbinding met bewoners en met zorg- en welzijnspartijen. Maar zeker ook met de gemeente en energiebedrijf HVC die we op een gegeven moment bijna als onze eigen collega's gingen beschouwen. We konden elkaars verhaal vertellen en deden dat ook als de nood aan de man was. We werk(t)en samen aan 1 missie. En dan ga je samen vliegen, maar dan in dit geval zonder CO2-uitstoot.

Achter de voordeur

Nog even terug naar onze bewoners. We realiseerden ons van meet af aan dat het aansluiten op het warmtenet voor hen geen flauwekul is.

Neem bijvoorbeeld de Alexanderflat. Daar wonen veel senioren, die niet per se zaten te wachten op alle onrust en onzekerheid die wij kwamen brengen. We hebben hen daarom écht aan de hand genomen. Tijd en ruimte gemaakt voor het persoonlijke gesprek. Ook vanuit de gedachte dat de aansluiting op het warmtenet een kans was om contact te maken met bewoners. En erachter te komen wat er zoal leeft en speelt achter de voordeur.

Waarbij we er vooraf wél voor hadden gezorgd dat onze maatschappelijke partners waar

nodig klaarstonden om opvolging te geven aan de problemen die we tegenkwamen. Deze persoonlijke aanpak was niet per se goedkoop, maar leverde ons en vooral onze bewoners wél ontzettend veel op. In Kremlin 2 doen we op dat vlak dan ook geen enkele concessie. In dit gebouw alleen al wonen bijna 30 nationaliteiten met elkaar samen en speelt er allerlei problematiek. Dat heeft aandacht nodig. We hebben ook nú het netwerk op scherp gezet. Meer nog dan in het vorige project, waar de opvolging en samenwerking nog niet altijd soepel verliepen. Al doende leren we.

Kleine stapjes voorwaarts

Over dit 'leren' nog even een kleine anekdote. Zo zijn er woningen waar we weliswaar de gaspunten verwijderden, maar de gasaansluiting zelf hebben laten zitten. Met als gevolg dat de bewoner nog gewoon vastrecht moest betalen aan Stedin. Dat was natuurlijk niet de bedoeling. En sowieso kunnen we bij een wisseling van bewoner nog beter kijken wat we op dat moment al kunnen aanpakken of verbeteren. Zoals we al in onze koers opschreven, is het belangrijk om bij duurzaamheid ook en vooral te kijken naar de kleine stapjes die je kunt zetten op natuurlijke momenten.

Op zoek naar kieren en naden

Zo voeren we sinds een jaar of 2 bij iedere woning die we aanpakken een luchtdichtmeting uit. Daarmee komen we tocht op het spoor. En kunnen we kieren en naden aanpakken. Waar nodig brengen we tochtvoorzieningen aan. Zo zagen we bij 1 van onze woongebouwen dat alle warmte naar zolder ging. Daar hebben we meteen werk van gemaakt.

Na afloop doen we altijd opnieuw zo'n meting. Zodat we checken of de maatregelen ook echt werken. Gelukkig was het verschil bij dit gebouw heel duidelijk te zien.

Slim isoleren bij onderhoud

Voor al onze woningen geldt dat we ze onderhouden volgens een bepaalde cyclus. Afhankelijk van het soort onderhoud en de woning is die cyclus langer of korter.

Als woningen aan de beurt zijn, nemen we liefst meteen isolatiemaatregelen mee. We brengen onze onderhoudspartners dan tijdig in stelling om een plan te maken met energielabel B als uitgangspunt. Want uiterlijk in 2030 willen we al onze woningen op dat niveau hebben.

Onze partners kijken wat de mogelijkheden zijn voor een goede isolatie van dak, gevel en vloer. En als het niet lukt om voor acceptabele kosten de schil van de woning naar label B te brengen, dan kijken we verder. Wat kan er met de installaties? Bijvoorbeeld door anders te ventileren of een nieuwe ketel te plaatsen. We laten trouwens altijd een adviesbureau meekijken en meerekenen met onze onderhoudspartners. Dat zorgt voor de broodnodige expertise. En bovendien is dat bureau gecertificeerd om de energielabels af te melden. We liggen goed op koers. In de tijd en ook wat betreft de financiën.

1 centrale plek voor alle data

Dat we goed op koers liggen op zowel onderhoud als verduurzaming, heeft trouwens ook te maken met de slag die we de afgelopen jaren maakten in onze datakwaliteit.

De administratie van onze vastgoeddata was eerder te dun belegd en ook niet als een aparte taak. Waardoor het logischerwijs al snel een sluitpost werd. Dat maakte ons kwetsbaar. We moesten te vaak een beroep doen op het geheugen van onze collega's. En wat als die collega's met pensioen gaan of naar elders vertrekken? Nu hebben we een bedrijfsbureau waarmee alle benodigde data op 1 centrale plek beschikbaar zijn voor collega's. Zo zijn de data over alle badkamers, keukens en toiletten inmiddels al terug te vinden in het systeem en wordt nu ook ons hele archief overgezet. Dat is een flinke klus. Maar wel belangrijk. Of je nu kort of lang bij Poort6 werkt, informatie moet eenvoudig terug te vinden zijn voor iedereen.

Verbeter de wereld, begin bij jezelf

Als organisatie vonden en vinden we het belangrijk om zelf het goede voorbeeld te geven als het gaat om duurzaamheid. Om onze eigen CO2 footprint te verkleinen. Ook met als doel om buiten onze geloofwaardigheid te versterken.

We hebben al best het nodige gedaan in de afgelopen jaren. We hebben ons wagenpark vervangen en rijden nu volledig elektrisch met onze auto's, bussen en fietsen. Ook printen we heel wat minder dan voorheen. En is ons kantoor voorzien van LED-verlichting. Toch valt er nog genoeg te winnen. Bijvoorbeeld door duurzamer in te kopen. En onze vastgoedpartners uit te dagen om te werken met gezonde en herbruikbare materialen.

“Nog genoeg uitdagingen om ons groene pad te vervolgen. Bij alles wat we doen.”

5 jaar geleden startten we met een nieuwe koers: #WIJ, de wil om te verbinden. #WIJ is intussen heel veel meer dan alleen de titel van ons koersdocument. Het staat ook symbool voor wie we bij Poort6 (willen) zijn. En voor de manier waarop we anderen tegemoet treden.

In deze verhalenbundel tekenden we een aantal anekdotes van collega's op. Praktijkverhalen die tastbaar maken wat we bij Poort6 zoal bereikt hebben op de 6 inhoudelijke thema's uit onze koers van de afgelopen jaren. En hoe we dat voor elkaar kregen. Verhalen die betekenis geven aan #WIJ. En aan de onderliggende waarden.

